

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۲۳ شهریور ۱۴۰۲

خطبه‌ی شهادت امام رضا (ع)

خداوندی را می‌ستاییم که همه‌ی هستی را آفرید و همه‌ی موجودات را از زمین و آسمان روزی عطا فرمود و یحیی و یمیت همه در ید قدرت اوست و از فضل و کرمش پیامبران و امامان را برانگیخت تا بندگان راه سعادت را دریابند و بهشت را به ارث ببرند ولی افسوس که اکثریت راه باطل را انتخاب کرده خود را از آن محروم نمودند.

برکات الهی آنگاه که پروردگار امر فرمود: ای جهان بسته بر پایه‌ی لطف و رحمت از برهوتی عطشناک به چشمه‌سارهایی همواره خروشان تبدیل شو تا آنچه را در دل خود می‌رویانی تسبیح‌گوی خالقی باشد که تو را امر به سرسبزی فرمود و زبانی را گویا و چشمی را بینا و گوشی را شنوا خواند که زمزمه‌اش را از تسبیح جلالتش شنید و بر سجده‌ی شکر سر طاعت گذاشت و نعمتی را که پروردگارش برای آسایشش آفرید را در بطن جانش مانند خونی که در رگ‌هایش در جریان است تا مرده را از زنده جدا کند و حق را از باطل، بر دیده عبرت نگریست تا آنگاه که پروردگارش او را و جانش را از گوری خاموش بر صحنه‌ای پُر شور فراخواند. زمین جانش از برهوتی خشک به وصلی مبارک مژده داده شود و خزانش پایان یابد و میوه‌ی جانش به بار رحمت الهی نشیند و شیرینی‌اش جانش را در لذت وصال قرار دهد.

بله اولیاء ما برخلاف بقیه‌ی انسان‌ها که از قیامت ترس دارند عاشقانه به آن عشق می‌ورزند تا به وصال قرب الهی برسند تا در جوار حق آسوده و شادمان زندگی کنند و سر بر سجده‌ی اطاعت گذارند که یا رب جانم در تب و تاب بارگاهی می‌سوزد که رحمتش کلید خلقت است پس مرا بنده‌ای شایسته بر این بارگاه فرما تا همواره با جانی سلامت از خوی حیوانی، تو را بستایم و بر این ستایش مغرور شوم زیرا تمام هستی را به سخن درآورم که من خاکی ناچیزم که به امر پروردگارم شکوفا شدم.

بله ما در این شب پر از غم و اندوه به سوگ شهادت یکی از ایشان در این خانه‌ی نور حضور داریم. هشتمین حجت بر حق الهی، ثامن الحجج، امام علی ابن موسی‌الرضا (ع)

هستند که در این فرصت گوشه‌ای از فضایل و شأن و مقام بزرگ ایشان را بازگو می‌کنیم:

دشمنان اهل بیت پس از رسوایی و ننگ سنگینی که از حماسه‌ی عاشورا نصیب آنان شد از دشمنی آشکار و رو در رو با امامان دوری کرده، سعی داشتند با فریب افکار عوام، خود را دوستدار اهل بیت و مورد تأیید ایشان معرفی نمایند. با مکر و حيله و به‌وسیله‌ی عوامل خود این موضوع را بین شیعیان و دوستداران منتشر نمودند ولی این غافلان نه تنها آیه‌ی کریمه‌ی قرآن که خداوند فرموده: «**وَ مَكْرُوا و مَكَرَ اللّٰهُ و اللّٰهُ خَيْرٌ لِّمَآكِرِيْنَ**» را نادیده گرفتند بلکه قرآن ناطق بودن امامان که برگزیدگان خداوند رحمان بودند را نیز باور نداشتند. امام علی ابن موسی‌الرضا (ع) دوره‌ی امامتشان مصادف بود با مکارترین و جنایتکارترین غاصبین از خاندان عباسی یعنی مأمون لعنت الله بود که امام رضا را به اجبار از مدینه به مرو آورد و در جمعه‌ی آخر ماه صفر سال ۲۰۳ هجری قمری به شهادت رساند.

اینک فرمایشات گهربار پر از معرفت و عرفان امام رضا (ع) در خانه‌شان در مدینه به یکی از شاگردانشان را نقل می‌کنیم. امید داریم با توجه به آن بهره‌ی کافی را ببرید. ایشان چنین فرمودند:

حرم رسول خدا (ص) که در نزدیک این منزل است گنجینه‌ی پروردگار است و زیارتشان بزرگ‌ترین لطف خداوند. آن مکان را بدون نگرانی زیارت می‌کنید، زمانی را که در حرم هستید در میزان زمینی کوتاه است و در میزان برزخ بسیار طولانی. زیارت در مفهوم جسمی حاضر شدن در مکان است و طی عرض زمینی آن. زیارت در مفهوم فرمان، زیارت جان است. در معمای خلقت هرگاه هر دو با هم اتفاق بیفتد به معنای داخل شدن زمان در زمان است که این جز به فرمان الهی میسر نمی‌شود. پس در توان عقلی و روحی هر انسان اتصال به غیب وجود دارد ولی وارد شدن زمان در زمان برزخ غیرممکن است.

عمر از زمان تولد به دایره شب و روز متصل است تا نعمت‌های لطف خالق در جان‌ها شناخته شود. گاه این رحمت‌های بی‌پایان با دریچه‌ها عبور می‌کنند و ساکن

مکان‌هایی می‌شوند که نامش معجزه است مانند کشتی نوح که ساکنانش از دریچه‌ی هدایت رسول به آن مکان وارد شدند و یا بیت‌المقدس که همگان به همراه پیامبر وارد آن شدند و یا حضرت رسول‌الله (ص) که یاران با وجود مقدس وارد مدینه شدند.

در زمان فعلی صاحب‌الزمان (عج) زمان را مطهر به این امر الهی فرموده‌اند و همه‌ی انسان‌ها می‌توانند در زمان هدایت انبیاء واقع شوند. با معجزه‌ی انبیاء در حریم حق زندگی کنند، تمام نشانه‌ها گویای حضور ایشان است در لحظه به لحظه‌ی عمر هر انسانی و این شناخت برای همگان میسر نمی‌شود مانند زمانی که به حرم می‌آیند و ساعاتی در این اتصال خود را حس می‌کنند و بعد از آن به زندگی روزمره باز می‌گردند و تمام مواهب را مختص حرم می‌دانند و زیارت می‌رود در غالب خاطره.

مولا جان چون شناخت وجود امامت برای مردم عصر کنونی با درک غیب همراه بوده و هرگز هیچ‌کس توان دیدن جمال امامت را نداشته است همواره این ارتباطات با محبت قلبی قابل درک است حتی وقتی که به زیارت پیامبر (ص) می‌روند،

می‌فرمایند: پروردگار لطف فرموده‌اند تا از ازل همگان ارتباطشان با پروردگار در فطرتشان نهادینه شود پس احساس در این راستا حرکت می‌کند و نیاز به مددکاری که در ذهنشان است در راستای دیگری و آنچه در زمان فعلی فقدان آن باعث گمراهی شده دوری از این موهبت الهی است. نیاز به یک نیروی غیبی فطرت را تقویت می‌کند و باعث می‌شود تا اتصال روح به غیب آسان‌تر به مرحله ظهور برسد.

مولا جان در مورد مکان لطف الهی، ما را موعظه بفرمایید.

می‌فرمایند: هرگاه تمام نیروهای لازمه‌ی این اتصال در مکانی فراهم شود جان‌ها از ظلمت به نور هدایت می‌شود مانند مکان کعبه‌ی مکرمه که تمام ظلمت‌ها در آن به نور تبدیل می‌شود درحالی‌که همگان در قلب خویش این مکان را پرستش می‌کنند. این تبدیل فقط در حضور در آن مکان برایشان امکان‌پذیر است و این سبب عشق به مکان می‌شود پس انتخاب مکان از جانب پروردگار است تا طبق فرمان قرآن کریم همگان از ظلمت به نور هدایت شوند. هرگاه سعادت پیدا کنید که صاحب این

انتخاب شوید همواره در نور هستید و ظلمت در آن مکان راهی ندارد و این به معنای آن است که اجزاء آن مکان محبتی را در وجودها وارد می‌کند که خود شخص از شناخت آن عاجز است و نعمتش را در غفلت زندگی روزمره گم می‌کند. این بلایی است که لطف‌ها را به یغما می‌برد و انسان همواره مانند چهارپایان به چرا در زندگی روزمره می‌پردازد و زمان را در این غفلت از دست می‌دهد. بروید شاکر لطفی باشید که همتایی ندارد.

همان‌گونه که امام رضا (ع) فرمودند حرم‌ها و مکان‌ها نور در وجودها وارد می‌کنند پس ما که در خانه‌ی مقدس مولا و سرورمان، امام عصر و زمان، ابوالصالح المهدی (عج) حضور پیدا می‌کنیم باید مراقب باشیم که زندگی روزمره نور این مکان را از ما نگیرد. در این مورد یاری می‌گیریم از وجود مقدس خودشان و برای تحقق آن فریاد می‌کنیم:

اللهم عجل لوليک الفرج